

UZASADNIENIE

A. J. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 15 czerwca 2011 r. w Ł. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii o wadze 688,49 grama, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 póź. 1485, z póź. zm).

II. w okresie od sierpnia 2008 roku do 15 czerwca 2011 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił M. O., P. K., Ł. T. i innym osobom o nieustalonej tożsamości środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i tak:

- w okresie od 2009r. do 15 czerwca 2011 r. wielokrotnie udzielił P. K. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

-w okresie od sierpnia 2008r. do dnia 15 czerwca 2011 r. udzielił wielokrotnie Ł. T. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii każdorazowo w ilości wystarczającej do jedнокrotnego odurzenia;

- w okresie od 17 maja 2011 roku do 15 czerwca 2011 roku wielokrotnie udzielił M. O. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości 5 gram, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 póź. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od grudnia 2007 roku do 15 czerwca 2011 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających poprzez sprzedaż R. K. i M. O., środków odurzających grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w ilości nie mniejszej niż 4100 gram o wartości 78.720 złotych oraz przyjmując od R. K. znaczną ilość środków odurzających grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w ilości nie mniejszej niż 738,49 gram w celu dalszej ich odsprzedaży, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, przy czym:

-w okresie od przełomu lutego i marca 2011 r. do 27 kwietnia 2011 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, R. K. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 2100 gram o wartości 28.100,00 złotych,

-w okresie od wrzesień 2009 roku do 13 czerwca 2011 działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, M. O. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 2000 gram o wartości 46.000 złotych,

-w kwietniu 2011r. przyjął od R. K. znaczną ilość środków odurzających grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w ilości nie mniejszej niż 738,49 gram w celu dalszej ich odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 późn. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od stycznia 2009r. do dnia 15 czerwca 2011 r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej P. K., M. W. (1), M. O., Ł. T., T. H., P. H., M. S., B. B., M. R., A. C. oraz innym nieustalonym osobom środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w łącznej ilości nie mniejszej niż 682 gramy o wartości nie mniejszej niż 16.645,00 złotych i tak:

-w okresie od 2009r. do 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, P. K. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 20 gram o wartości 500 złotych;

-w okresie od stycznia 2010r. do dnia 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, M. W. (1) środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 60 gram o wartości 1500 złotych;

-w okresie od stycznia 2010r. do dnia 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Ł. T. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 80 gram o wartości 2000 złotych;

-w okresie od czerwca 2009r. do dnia 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, T. H. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 80 gram o wartości 2000 złotych;

- w okresie od grudnia 2010r. do dnia 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, P. H. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 25 gram o wartości 625 złotych;

- w listopadzie 2009r. udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, M. O. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości 1 grama za kwotę 30 złotych;

- w okresie od grudnia 2010r. do dnia 15 czerwca 2011 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, M. S. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 40 gram o wartości 1000 złotych;

-w okresie od stycznia 2010r. do dnia 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, B. B. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 150 gram o wartości 3750 złotych;

-w okresie od stycznia 2009r. do dnia 15 czerwca 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, M. R. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 60 gram o wartości 1500 złotych;

- w 2011r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czterokrotnie udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej A. C. środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci ziela konopi innych niż włókniste umieszczone w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ilości nie mniejszej niż 16 gram o wartości 440 złotych,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 póź. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

D. B. (1) został oskarżony o to, że:

V. w okresie od przełomu lutego i marca 2011r. do 27 kwietnia 2011r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających poprzez sprzedaż A. J. środków odurzających grupy I-N i IV-N wskazanych w Wykazie Środków Odurzających załącznik Nr 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 2100 gram o wartości nie mniejszej niż 28.100,00 złotych, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 póź. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2013 roku wydanym w sprawie III K 87/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie I, a wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony A. J. został uznany także winnym popełnienia zarzucanego mu w punkcie II czynu, wypełniającego dyspozycję art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 póź. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał go za winnego popełnienia zarzucanego w punkcie III czynu, a wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 póź. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Ponadto w związku ze skazaniem za czyn z punktu III Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od A. J. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 78.720 zł złotych. Sąd uznał oskarżonego A. J. także za winnego popełnienia zarzucanego w punkcie IV czynu, a wypełniającego dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 póź. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za ten czyn orzekł od oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 16.645,00 złotych. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu A. J. karę łączną w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto zaliczył oskarżonemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 15 czerwca 2011 roku do dnia 19 września 2012 roku. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa sześciu sztuk torebek foliowych wraz z zawartością suszu roślinnego, nakazując ich zniszczenie .

Nadto tymże wyrokiem oskarżonego D. B. (1) Sąd uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V, a wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 póź. (...) z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 85 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 28.100,00 zł złotych. Ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu D. B. (1) na poczet orzeczonej

kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od dnia 9 sierpnia 2011 roku do dnia 9 sierpnia 2012r., zaś okres od dnia 9 sierpnia 2012r. do dnia 19 września 2012r., zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za dwie dzienne stawki grzywny.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonych A. J. i D. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 500 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, zwalniając ich od kosztów w pozostałej części.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca oskarżonego D. B. (1), zaskarżając wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości.

W oparciu o przepis art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżący zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na wybiórczej, dowolnej, powierzchownej i uproszczonej ocenie materiału dowodowego, a zwłaszcza na:

- bezkrytycznym przydaniu przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego A. J., które potraktowane przez sąd meriti jako pomówienie (k. 10 uzas.) wymagały od tegoż sądu, przy ich ocenie, szczególnej ostrożności i stosowania zasady nieufności dopóty, dopóki treść formułowanego pomówienia nie zostanie uwiarygodniona w trybie art. 4 k.p.k., a co za tym idzie, niestosowaniu się przez sąd orzekający do wszystkich przesłanek wskazywanych w orzecznictwie jako niezbędnych przy dokonywaniu weryfikacji pomówienia, a zwłaszcza wymownego braku zastosowania przez Sąd I instancji kryterium konieczności wsparcia pomówienia innym dowodem, a nie poszlaką, tak jak to w niniejszej sprawie sąd uczynił (k. 9 uzas.), a ponadto oparciu niemalże wszystkich ustaleń faktycznych, a dotyczących rzekomego sprawczego działania oskarżonego D. B. (1) na wiarygodnych -zdaniem sądu - wyjaśnieniach A. J., będącego jedyną osobą wskazującą na sprawstwo oskarżonego pomimo, że jego wyjaśnienia charakteryzują się niekonsekwencją i chwiejnością (k. 203, k. 203 verte, k. 215), a przymioty te nie zostały przez sąd orzekający wyłączone za pomocą środków przewidzianych w ustawie procesowej i wbrew logice, wyjaśnienia współoskarżonego A. J. uznane zostały za rzeczowe, logiczne i konsekwentne w toku całego postępowania (k. 9 uzas.), oraz jednostronnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego w zakresie wyjaśnień współoskarżonego A. J., nie odpowiadającej wymogom przepisów k.p.k., a w szczególności na zbyt daleko idącym przewartościowaniu i oczywiście błędnym, całkowicie bezkrytycznym obdarzeniu wiarą tychże wyjaśnień i dostosowaniu ich do własnych ustaleń tych fragmentów stanu faktycznego, które przemawiają przeciwko oskarżonemu D. B. (1), przy jednoczesnym zbagatelizowaniu okoliczności, które stanowisko procesowe oskarżonego D. B. potwierdzają (k. 1585, k. 1721, k. 1779, k. 1848, k. 1911),

- niewskazaniu w jakiej mierze sąd meriti uznał za wiarygodne, bądź nie, wyjaśnienia D. B. (1), a w kontekście powyższego niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności, że oskarżony D. B. (1) nie przyznawał się od początku do winy, oraz że miał możliwość dobrowolnego poddania się karze, w toku postępowania przygotowawczego, w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, a mimo tego zdecydował się na pozostawanie w warunkach tymczasowego aresztowania i dowodzenie swojej niewinności oraz, że jego relacje co do stanu faktycznego w tej sprawie nie dość, że nie zostały podważone w sposób oczywisty przez inne kategoryczne i konsekwentne dowody, do ustalenia których obliowały sąd orzekający zasady statuujące konstruowanie ciężaru udowodnienia winy, a nadto w sytuacji, w której w oparciu o właściwe wnioski w zakresie relacji jednego dowodu i jednej poszlaki do pozostałych - niemożliwym było stworzenie przez sąd orzekający konstrukcji ząębających się logicznie i następujących po sobie kolejnych etapów opisywanej przez A. J. mozaiki stanu faktycznego,

- nieustaleniu, w trybie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., siatki połączeń telefonicznych pomiędzy A. J., a D. B. (1) w czasokresie zarzutu tego ostatniego pomimo przyjęcia, że współoskarżony A. J. posługiwał się w tamtym czasie co najmniej trzema numerami telefonów komórkowych, która to okoliczność miała istotne znaczenie z punktu widzenia oceny sprawstwa i winy oskarżonego - sąd meriti stwierdził jedynie, że: „w powyższej sytuacji dowód z załączonych do sprawy wydruków bilingowych nie ma rozstrzygającego znaczenia dla sprawy, ponieważ nie wiadomo z całą pewnością z jakiego telefonu korzystał oskarżony A. J. w kontaktach z D. B. (1)” (k. 12 uzas.),

- zaniechaniu uwzględnienia w wystarczającym zakresie zeznań świadka T. H. (k. 1582) i M. W. (2) (k. 1724) w zakresie, w jakim świadkowie potwierdzają fakt pomówienia ich przez A. J., co powinno mieć wpływ na ostrożną ocenę zeznań tego ostatniego oraz świadka W. L. (k. 1585) i M. Z. (k. 1721) w zakresie, w jakim kategorycznie zaprzeczają, by znali obu oskarżonych oraz, by oskarżony D. B. (1) prowadził zajęcia (...) we wskazywanym przez A. J. Zespole Szkół (...) w Ł., przy ul. (...) (k. 1390),

- nie znajdującym pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym ustaleniu, że „R. K. przyznał, iż wie od A. J., że jego dostawcą marihuany był obcokrajowiec”(k. 9 uzas.) podczas, gdy R. K. wyjaśnił i zeznał, że „nie wie od kogo posiadał taką informację, A. J. sam mu nigdy o tym nie mówił oraz, że mogło to być przejęzyczenie” (k. 319, k. (...)), a A. J. wyjaśnił, że „K. nie znał Dimy, w ogóle mu o nim nie mówiłem” (k. 215) i pomimo tego potraktowanie wypowiedzi R. K. jako poszlaki wpartej wyjaśnieniami A. J.,

- sporządzeniu uzasadnienia w sposób niepełny, niewyczerpujący, momentami wręcz zdawkowy (pomimo całościowej jego obszerności), ale przede wszystkim wewnątrznie sprzeczny i ewidentnie usiłujący dostosować fragmentaryczne części poszczególnych dowodów do ustalonego w sposób aprioryczny stanu faktycznego, a zatem niespełniający w konsekwencji wymogów procesowych, jakie stawia mu treść art. 424 k.p.k., albowiem nie zostały wskazane w sposób bezsprzeczny, przekonujący i niebudzący żadnych wątpliwości powody obdarzenia walorem wiarygodności jednych dowodów, lub ich części, a odmówienia tego drugim, lub ich częściom, zaś braki te uniemożliwiają dokładne prześledzenie toku rozumowania logicznego, które doprowadziło skład orzekający do wniosku o sprawstwie oskarżonego D. B. (1).

Skarżący zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przypisaniu D. B. (1) sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego stosownie do wskazań interpretacyjnych zawartych w art. 7 k.p.k., do takiej konstatacji nie upoważnia.

W oparciu o tak sprecyzowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego D. B. (1) od popełnienia przypisanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powyższy wyrok został również zaskarżony przez obrońcę oskarżonego A. J. w części dotyczącej kwalifikacji prawnej i wymiaru kary odnośnie tego oskarżonego, a więc w istocie co do winy .

Na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k. skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego, mianowicie art. 440 k.p.k. polegającą na nieuprawnionym przypisaniu oskarżonemu A. J. kwalifikacji prawnej czynu z art. 65 k.k. w sytuacji gdy R. K., współoskarżonemu w niniejszej sprawie o to samo z uwagi na ich współdziałanie w popełnieniu przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., takiej kwalifikacji nie przypisano, co stanowi o braku tak zwanej wewnętrznej sprawiedliwości wyroku a dotyczy pozycji VII i XIII aktu oskarżenia.

Ponadto w oparciu o art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 3 k.k. przez jego niezastosowanie, mimo obligatoryjnego charakteru tego przepisu, w sytuacji, gdy oskarżony A. J. współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa wymienionymi w wykazie dowodów aktu oskarżenia a przesłuchanych na kartach 102,128, 129, 130, 247-249, 357-358, 364, 376, 390, 391-392, 393, 394, 395-396, 408, 508-509, 510, 521-523, 524, 527, 528-531, 600, 664-665 oraz na rozprawie, niewątpliwie ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących tam wymienionych osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, a został skazany bez uwzględnienia tego przepisu na bezwzględną karę pozbawienia wolności w rozmiarze dwóch lat i ośmiu miesięcy.

W konkluzji apelacji obrońca na zasadzie art. 456 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z opisu czynu w poz. XIII aktu oskarżenia, iż oskarżony z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu wynikające z przepisu art. 65 k.k. oraz przez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności umożliwiającej warunkowe zawieszenie jej wykonania.

W uzasadnieniu skarżący ponadto podniósł, że odpowiedzialność skutkująca zasądzeniem równowartości przedmiotu przestępstwa, w przypadku oskarżonych działających wspólnie, w tej samej konfiguracji, winna być rozłożona na wszystkich oskarżonych. Skoro ten sam przedmiot przestępstwa dotyczył kilku oskarżonych, odpowiedzialność A. J. w tym zakresie powinna stanowić część kwoty odpowiadającej wartości przedmiotu przestępstwa i winna być złagodzona z tej przyczyny do 1/3. Za tym wnioskiem przemawia też zła sytuacja materialna oskarżonego, który posiada na utrzymaniu matkę, która z uwagi na wypadek, utraciła pracę. W tym stanie rzeczy oskarżony nie ma realnej możliwości spłaty wygórowanej równowartości

W związku z powyższym skarżący wniósł o zmianę wyroku również w tym przedmiocie i złagodzenie odpowiedzialności do jednej trzeciej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych w istocie sprowadzają się do zwykłej polemiki z trafną oceną i prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, co w pełni uprawnia do przyjęcia oczywistej bezzasadności wywiezionych apelacji

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. J. należy podnieść, iż nie można podzielić zarzutu apelującego, iż w podczas procedowania przed Sądem I instancji doszło do naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe niezastosowanie art. 60 §3 kk (zdaniem skarżącego, oskarżony ujawnił wobec organu ścigania informacje dotyczące szeregu osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw oraz istotne okoliczności jego popełnienia) oraz prawa procesowego tj art. 440 kpk poprzez nieuprawnione przyjęcie działania oskarżonego A J. w warunkach art. 65 §1 kk (uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu)- błędna kwalifikacja prawna czynu, gdy takowej kwalifikacji nie przypisano R K.. Po pierwsze, kwestia braku możliwości zastosowania w realiach przedmiotowej sprawy instytucji prawa materialnego tj z art. 60 §3 kk jest prawidłowo rozważona przez Sąd Rejonowy. Szczegółowe analiza przedmiotowej kwestii zawarta jest w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str 20 uzasadnienia), co w pełni Instancja Odwoławcza aprobejuje, a nadto odniesiono się też do tego problemu poniżej. Po drugie , wprawdzie nie ma definicji legalnej pojęcia „ uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu ”, jednak zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie przyjmuje się , że sprawca czyni sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu wówczas , gdy dopuszcza się go wielokrotnie, regularnie (przy czym nie chodzi też tutaj o regularność taką jaką zapewnia wykonywanie stałej pracy), z pewną częstotliwością, a przez to zachowanie takie stanowi dla niego sposób uzyskiwania dochodu , przy czym nie musi to być , jedyne czy nawet główne, wyłączne źródło dochodu (por Kodeks karny komentarz pod red M Filara Warszawa 2008 r teza 6 i następne do art. 65 kk , Kodeks karny komentarz część ogólna tom I pod red A Zolla Zakamycze 2004 teza 4 i następne do art. 65 kk, wyrok SN z 20 grudnia 1971 r I KR 249/71, OSNKW 1972/5/87, wyrok SN z 18 października 1985 r , Rw 862/85, OSNKW 1986/7-8/52, wyrok z SA w Lublinie z 16 stycznia 2014 r II AKA 261/13, Lex nr 1430723, wyrok SA w Krakowie z 27 listopada 2013 r II AKA 175/13, KZS 2014/1/61, wyrok SA w Lublinie z 9 października 2013 r II AKA 172/13, Lex nr 1378753, wyrok SA w Katowicach z 4 lipca 2013 r II AKA 159/13, Lex nr 1369324, postanowienie SN z 13 lutego 2008 r III KK 369/07, OSNKW 2008/6/46).

Tak więc jeśli zważy się, że w zakresie wyłącznie czynu z punktu III, co do którego przyjęto kwalifikację właśnie z art. 65 §1 kk, oskarżony działał od grudnia 2007 r do 15 czerwca 2011 r czyli przez okres prawie trzech i pół roku, wielokrotnie, z pewną częstotliwością i ze swej działalności przestępczej osiągał systematycznie korzyść majątkową łącznie nie mniejszą niż 78 720 zł, to prawidłowość przyjęcia, że uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu nie budzi żadnych zastrzeżeń, a polemika apelującego jest w tym zakresie po prostu bezprzedmiotowa. Mało tego, jak przyjmuje się w wyżej powołanym orzecznictwie, które w pełni zasługuje na aprobatę, wbrew temu co podnosi skarżący, stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 §1 kk, nie musi to być źródło przynoszące nawet dochód mający poważniejszy udział w strukturze dochodów sprawcy. Tak więc fakt, że w danym okresie A J. pracował (przy czym pracując w pizzerii z pewnością nie zarabiał wiele k 1391 2500 zł brutto) wcale nie wyklucza przyjęcia, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, z przyczyn podanych powyżej. Tak więc w pełni należy zaaprobować rozważania Sądu I instancji w tym zakresie zawarte na str 18 i 20 uzasadnienia. Nie można więc podzielić stanowiska apelującego, że w tym zakresie brak jest podstaw dowodowych, bo wynikają one wprost z pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji. Jak wynika z odpisu wyroku z karty 1229-1233 co do R K., skazanego między innymi za czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii, nie przyjęto działania w warunkach art. 65 §1 kk. Odwoływanie się jednak do treści tego wyroku skazującego i czynu dotyczącego innej osoby, innego czasokresu działania, innej ilości narkotyku i innej jednej osoby, której sprzedano narkotyk, na poparcie tezy skarżącego, że z tego powodu przypisanie A J. działania w warunkach art. 65 §1 kk nie jest słuszne i z tej przyczyny zachodzi wewnętrzna niesprawiedliwość wyroku w rozumieniu art. 440 kpk jest nieporozumieniem. Sąd orzekający w sprawie oskarżonego A J. proceduje zgodnie z art. 8 §1 kpk (zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego) i w żadnej mierze w realiach przedmiotowej sprawy treść skazania R K. nie przesądza o takiej czy innej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych A. J.. W szczególności nie można zaaprobować toku rozumowania skarżącego, że z tej racji, że wobec R K. nie zastosowano art. 65 §1 kk, to nie jest możliwe zastosowanie tego przepisu wobec A J., bowiem w niniejszej sprawie jest oceniane działanie oskarżonego A J., jego czyn, okoliczności jego popełnienia i z tej przyczyny prawidłowa subsumcja ustalonego stanu faktycznego Sądu Rejonowego nie budzi żadnych zastrzeżeń. Z kolei prawidłowość przyjęcia wobec A J. kwalifikacji z art. 65 §1 kk przesądza o prawidłowości zastosowania wobec tego oskarżonego dalszych konsekwencji wypływających z tego przepisu prawa materialnego. Z tych więc względów chybiony jest zarzut o wewnętrznej niesprawiedliwości wyroku. Zastosowanie obligatoryjnego przepadku z art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii z racji skazania za czyn z punktu I i zabezpieczeniu określonego dowodu rzeczowego, także nie budzi zastrzeżeń co do trafności.

Z racji podnoszenia w apelacji nie tylko kwestii wymiaru kary i środka karnego, co uprawniałoby zgodnie z art. 447 §2 kpk do odnoszenia się przez Sąd II instancji wyłącznie co do rozstrzygnięcia o karach i środkach karnych, ale też podnoszenia w apelacji zarzutu prawidłowości zastosowania instytucji prawa materialnego- art. 65 §1 kk i przyjęcia ustalenia, że A J. w zakresie popełnienia jednego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, należy zastosować regułę §1 art. 447 kpk. Tak więc dla porządku, bowiem w pozostałym zakresie apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera w tym zakresie żadnych zarzutów, nie kwestionując w pozostałym zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, należy stwierdzić, iż odnośnie sprawstwa i winy tego oskarżonego ocena i ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe i nie budzące wątpliwości. Także prawidłowość przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanych przez Sąd I instancji temu oskarżonemu czynów nie budzi zastrzeżeń, gdyż w zakresie czynu z pkt I oskarżony ten wypełnił dyspozycję art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz u nr 179,poz 1485 z póź zm), w zakresie czynu z pkt II art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 12 kk, w zakresie czynu z pkt III art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 12 kk w zw z art. 65 §1 kk, w zakresie czynu z pkt IV art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z 12 kk. Na potrzeby ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii należy stwierdzić, iż zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem judykatury znaczna ilość środka odurzającego to taka, która wystarczy do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób (por wyrok SN z 1 lipca 2006 r III KK 47/05, OSNKW 2006/6/57, wyrok SA w Lublinie z 12 września 2013 r II AKa 141/13, Lex nr 1378751, postanowienie SN z 1 lutego 2007 r III KK 257/06, OSNwSK 2007/1/339, postanowienie SN z 23 września 2009 r (...) 10/09, OSNKW 2009/10/64, wyrok SN z 10 czerwca 2008

r III KK 30/08 Biul. PK 2008/10/13, wyrok SA w Warszawie z 4 lutego 2013 r II AKa 401/12, Lex nr 1286674), a to znamię strony przedmiotowej zostało spełnione w zakresie występku z pkt I i III , co słusznie ustalił Sąd I instancji .

Także wymierzone oskarżonemu A J. kary nie noszą cech rażącej niewspółmierności w świetle dyrektyw z art. 53 k.k., art. 58 §1 k.k., art. 33 §3kk i okoliczności powołanych przez Sąd I instancji . Kara pozbawienia wolności mogła być wymierzona temu oskarżonemu za czyn z pkt I przy uwzględnieniu reguły z art. 4 §1 kk od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności – Sąd I instancji orzekł ją w graniach dolnego wymiaru czyli 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc trudno, w tym przypadku mówić o rażącej niewspółmierności tejże kary. Kara za czyn z pkt II mogła być wymierzona od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności, a Sąd I instancji orzekł ją w graniach dolnego progu czyli 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc trudno, w tym przypadku mówić o rażącej niewspółmierności tejże kary. Kara za czyn z pkt III mogła być wymierzona, przy uwzględnieniu reguły art. 4 §1 kk od 1 miesiąca do 10 lat pozbawienia wolności w kumulacji z grzywną , a Sąd I instancji orzekł ją w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 60 stawek dziennych po 30 zł każda, a więc trudno w tym przypadku mówić o rażącej niewspółmierności tychże kar. Oskarżony jest młodym , zdolnym do pracy i czynnym zawodowym człowiekiem i jest w jego możliwościach uiszczenie grzywny w takim wymiarze. Kara za czyn z pkt IV mogła być wymierzona od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, a Sąd I instancji orzekł ją w dolnym wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, a więc trudno, w tym przypadku mówić o rażącej niewspółmierności tejże kary . Z kolei kara łączna mogła być wymierzona od 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd Rejonowy stosując częściowo zasadę absorpcji , a częściowo kumulacji kar jednostkowych, wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, co w świetle podniesionych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności podmiotowo – przedmiotowych, nie może być zanegowane przez Sąd II instancji . Wymiar kary łącznej powyżej dwóch lat pozbawienia wolności, czyni bezprzedmiotowymi rozważania na temat możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Nie mogą zmienić oceny w zakresie wymiaru kar okoliczności podniesione przez obrońcę oskarżonego A J. w trakcie rozprawy odwoławczej, a udokumentowane przedłożonymi dokumentami zaliczonymi w poczet dowodów. Nie kwestionując tych okoliczności – faktu podjęcia pracy przez oskarżonego, stanu zdrowia jego matki, która jest na jego utrzymaniu i pozostaje pod opieką oskarżonego, faktu utraty przez nią pracy, jego sytuacji rodzinno-majątkowej należy wskazać, iż w kontekście wymierzonych kar jednostkowych i łącznej nie uprawniają one do korekty wyroku z racji rażącej niewspółmierności kar w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, spełniają cele zapobiegawcze i wychowawcze, także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a kontrargumentacja w tym zakresie podniesiona przez apelującego obrońcę nie może zostać zaaprobowana przez Sąd Odwoławczy albowiem jest dowolna, oderwana od realiów przedmiotowej sprawy. W dalszym ciągu więc jest bezprzedmiotowe rozważanie na gruncie art. 69 §1 i 2 kk, skoro adekwatny wymiar kary łącznej przekracza 2 lat pozbawienia wolności. Należy tylko wskazać, że podnoszone okoliczności odnośnie sytuacji rodzinnej oskarżonego ewentualnie mogą być rozważane ponownie na etapie już wykonywania kary, w ramach instytucji przewidzianych w Kodeksie karnym wykonawczym. Te okoliczności w kontekście rodzaju czynów popełnionych przez oskarżonego , czasokresu działania, pobudek, którymi się kierował absolutnie nie uprawniają do zastosowania instytucji art. 60 §2 kk, a tym bardziej z art. 60 §3 kk, jak to słusznie skonkludował Sąd I instancji . Zastosowanie instytucji z art. 60 §3 kk o tyle jest obligatoryjne, a więc nie jest pozostawione uznaniu Sądu, o ile są spełnione wszystkie enumeratywnie wymienione w nim przesłanki tj sprawca musi współdziałać z innymi osobami czyli z co najmniej dwiema innymi, musi ujawnić wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Przyjmuje się, że przepis ten dotyczy nie współdziałania rozumianego w sensie potocznym (por Kodeks karny komentarz część ogólna tom I pod red A Zolla Zakamycze 2004 ,teza 32 do art. 60), a dotyczy współdziałania w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego rozdział II czyli współsprawców, sprawcy kierowniczego, polecającego, pomocników, podżegaczy,(por wyrok SA w Katowicach z 17 lutego 2000 r II Aka 1/00 Prok i Pr 2000 , nr 9, poz 18 dodatek), co w tym przypadku już nie zachodzi. Ponadto muszą to być okoliczności nieznanne organowi ścigania (por wyrok SN z 27 maja 2002 r V KKN 188/00 OSNKW 2002 r , z 11-12, poz 113, wyrok SA we Wrocławiu z 17 czerwca 1999 r II AKA 240/99OSA 1999, nr 11-12 , poz 79, wyrok SA w Białymstoku z 24

kwietnia 2001 r II Aka 5/01OSA 2002 , nr 3 , poz 22 , uchwała SN z 29 października 2004 r I KZP 24/04 , OSNKW 20045 , nr 10, 92, OSP 2005 , nr 7-8, s 435, postanowienie SN z 20 lutego 2003 r II KK 113/02, OSNKW 2003 , nr 5-6, poz 52, wyrok SN z 10 marca 2004 r V KK 270/03, Prok i Pr 2004 , nr 10 , poz 1 , dodatek) , co w kontekście zeznań policjanta A G. (k 1720-1721)- oskarżony w istocie odpowiadał na pytania przesłuchującego, potwierdzając lub zaprzeczając faktom , które organy ścigania już znały z innych źródeł, „ samoistnie tj sam od siebie nie wyjaśniał ”, wyklucza stosowanie tej instytucji. Ponadto w orzecznictwie podkreśla się, że zatajenie choćby w części istotnych informacji przez sprawcę wyklucza skorzystanie z tejże instytucji (por postanowienie SN z 5 stycznia 2004 r II KK 284/03, OSNSK 2004, poz 2 , postanowienie SN z 9 listopada 2004 r IV KK 190/04, OSNKW 2005, nr 6, poz 53) Kodeksowe „ujawnienie” nie może być jedynie instrumentalnym podawaniem określonych informacji w momencie i w celu skalkulowanym przez oskarżonego (por wyrok SA w Katowicach z 12 kwietnia 2000 r II Aka 64/00, Prok i Pr z 2000 r, nr 11, poz 19 dodatek), lecz musi być bezspornie związane z określonymi przeżyciami psychicznymi sprawcy, a więc ze skruchą i chęcią współpracy z organami ścigania, co w kontekście wyjaśnień oskarżonego z kart 313-314v, kiedy to odmawiał odpowiedzi na istotne, ważne pytania , nie jako „żonglując” przekazywanymi informacjami, czy też przekazując je wybiórczo , według swego uznania, czy też kiedy zmienił wyjaśnienie co do D. B. (k 203 v) także wyklucza zastosowanie instytucji tzw. „ małego świadka koronnego ”. (por wyrok SA w Poznaniu z 7 lutego 2002 r II Aka 16/02 , OSA 2002 , nr 9 , poz 6, wyrok SN z 25 września 2002 r II KKN 296/01, Lex Polonica nr 393775, wyrok SN z 2 września 2003 r II KK 105/03OSNKW 2003 , nr 9-10, poz 88). Ujawnienie istotnych okoliczności na gruncie art. 60 §3 kk polega na przekazaniu nie tylko okoliczności stanowiących ustawowe znamiona przestępstwa , ale też okoliczności dotyczących rozmiaru, sposobu działania, wielkości wyrządzonej szkody czy też osób, które brały udział w przestępstwie (por postanowienie SN z 20 września 2002 r (...) 174/01Lex Polonica nr 392691, wyrok SN z 21 października (...) , V KK 282/02, Lex nr 56844), czemu A J. nie uczynił zadość np. odmawiając odpowiedzi na niektóre pytania przesłuchującego w toku śledztwa (k 313v-314) Sprawca w toku całego postępowania musi jednolicie i niezmiennie dostarczać informacji, które stanowią podstawę ustaleń faktycznych w sprawie (por wyrok SA w Łodzi z 28 marca 2001 r II Aka 34/01, Prok i Pr 2002 , nr 4 , poz 22 dodatek), co przy częściowej chwiejności A J. wyklucza przedmiotową instytucję. Dla zastosowania tej instytucji nie wystarcza przyznanie się do czynu i złożenie nawet najobszerniejszych wyjaśnień(por wyrok SA w Łodzi z 28 lutego 2001 r II Aka 240/00 Prok i Pr 2002 , nr 4 poz 21 dodatek). Te ostatnie okoliczności mogą być potraktowane jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary i zostały uwzględnione w wystarczającym stopniu na etapie wyrokowania przez Sąd I instancji. Konkludując więc wątek co do możliwości stosowania art. 60 §3 kk, to należy z całą stanowczością stwierdzić, że zarówno stan faktyczny istniejący na etapie wyrokowania przez Sąd I instancji, jak i okoliczności podniesione na rozprawie odwoławczej absolutnie nie implikują zastosowania instytucji prawa materialnego art. 60 §3 kk. W szczególności okoliczności podniesione przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym, a dotyczące kwestii rodzinno-majątkowych i osobistych oskarżonego A J., nie należą do kręgu tych, z którymi wiąże się obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary bądź jej warunkowe zawieszenie na gruncie art. 60 §3 kk.

Nie budzi też zastrzeżeń prawidłowość zastosowania instytucji z art. 45 §1 kk wobec oskarżonego A J., a co kwestionuje jego obrońca, a co można też odnieść z urzędu wobec D. B., z racji zakresu zaskarżenia przez jego obrońcę i orzeczenia także wobec tego oskarżonego w trybie art. 45 §1 kk . Z racji charakteru przypisanych oskarżonym przestępstw zastosowanie przedmiotowego przepadu ma charakter obligatoryjny. Zgodnie z art. 115 §4 kk korzyść majątkowa o jakiej mowa w art. 45 kk to korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego, a więc w pełni uprawnione jest orzeczenie tego środka wobec oskarżonych w tym procesie . Z kolei korzyść majątkowa, jak się przyjmuje w doktrynie , to zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku albo uniknięcie strat lub zmniejszenie obciążeń majątku. Pod pojęciem korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa nie można rozumieć wyłącznie „ czystego dochodu ” uwzględniającego wydatki poniesione przez sprawcę przy popełnieniu danego przestępstwa (por wyrok SA we Wrocławiu II Aka 324/13 z 11 lutego 2014 r, Lex nr 1439340). W skład korzyści majątkowej wchodzi też wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa (por wyrok SA w Warszawie z 24 października 2013 r II Aka 274/13, Lex nr 13 (...)). Wbrew temu co wywodzi skarżący, należy powtórzyć ugruntowane już w tym zakresie orzecznictwo, że podlegająca przepadkowi równowartość korzyści majątkowej to nie osiągnięty przez sprawcę zysk łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania , a ekwiwalent wyrażony pieniężnie odpowiadający kwocie, rzeczy,

prawa uzyskanych ze zbycia precyzyjnie określonego w przypisanym czynie środka odurzającego lub psychotropowego (por postanowienie SA w Katowicach z 12 grudnia 2007 r II AKz 815/07, Lex nr 57820, wyrok SA we Wrocławiu z 14 marca 2013 r II AKa 58/13, Lex 1313472, wyrok SA w Warszawie z 28 grudnia 2012 r II AKa 291/12, Lex nr 1246937, postanowienie SN z 26 sierpnia 2010 r (...) 12/10, OSNKW 2010/9/78, wyrok SA w Krakowie z 24 stycznia 2008 r II AKa 255/07 KZS 2008/3/26) W przypadku środków odurzających lub psychotropowych przez pojęcie korzyści majątkowej należy rozumieć całą kwotę uzyskaną z ich sprzedaży, a nie osiągnięty zysk wynikający z pomniejszenia przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania . (por wyrok SA w Białymstoku z 30 września 2013 r II AKa 95/13 , Lex nr 1388760, wyrok SA w Białymstoku z 29 listopada 2012 r II AKa 131/12 , Lex nr 1239835). Taką zasadę zastosował więc słusznie Sąd I instancji w niniejszej sprawie, jak wskazuje analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wreszcie należy wskazać , że przepadek z art. 45 §1 kk pełni funkcję represyjną i kompensacyjną wobec Skarbu Państwa oraz prewencyjną i wychowawczą. Celem orzeczenia tego środka karnego jest pozbawienie sprawców pożytków osiągniętych z przestępstwa (por uzasadnienie wyroku SA w Białymstoku z 9 maja 2013 r II AKa 77/13 , Lex nr 1335589) . Nieuprawnione jest też jakiegokolwiek dzielenie wysokości ulegającej przepadkowi korzyści majątkowej pomiędzy A J., a innym oskarżonym , jak wywodzi obrońca , albowiem w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia w zakresie czynu z pkt III, czy z pkt IV ze współsprawstwem w rozumieniu art. 18 §1 kk. (por wyrok SA w Poznaniu z 13 listopada 2012 r II K 277/08, Lex nr 1286586). Z racji przypisanych oskarżonemu przestępstw orzeczenie przepadku z art. 45 §1 kk jest obligatoryjne bez możliwości miarkowania wysokości korzyści ulegającej przepadkowi z racji sytuacji materialnej oskarżonego. Takiej możliwości z tej racji nie przewiduje art. 45 §1 kk . Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest w tym zakresie prawidłowe.

Konkludując, suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwa uwzględnia należycie stopień społecznej szkodliwości czynów oraz realizuje w wystarczającej mierze cele wychowawcze , zapobiegawcze i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nadto Sąd I instancji słusznie dokonał zaliczenia w trybie art. 63 §1 kk. Nie budzi też zastrzeżeń obciążenie tego oskarżonego częścią kosztów sądowych, co wiąże się, jak podniósł Sąd I instancji, z sytuacją materialną oskarżonego, która pozwala na taką repartycję kosztów .

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego D. B. należy stwierdzić , że Sąd I instancji w zakresie sprawstwa i winy tego oskarżonego przeprowadził w sposób wyczerpujący postępowanie dowodowe. Następnie zebrany materiał dowodowy szczególnie wnikliwie, wręcz drobiazgowo i w sposób wyważony rozważył, a swoje stanowisko wyczerpująco, logicznie uzasadnił zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., art. 2 §2 k.p.k., czego odzwierciedleniem jest obszernie 21 -stronicowe pisemne uzasadnienie. Zarzuty w tym zakresie zawarte w apelacji nie są trafne. W szczególności, pisemne uzasadnienie w pełni pozwala na dokonanie kontroli trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w kontekście zarzutów apelacyjnych i ewentualnie tych naruszeń , które podlegają uwzględnieniu z urzędu przez Sąd II instancji. Sąd II instancji nie dopatrzył się, jak podnosi skarżący, istotnej niepełności pisemnego uzasadnienia, jego wewnętrznej sprzeczności, braku w nim logiki. Absolutnie nie można zgodzić się ze skarżącym , że uzasadnienie to jest zdawkowe i „usiłuje się w nim dostosować fragmentaryczne części poszczególnych dowodów do ustalonego w sposób aprioryczny stanu faktycznego”. Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd meriti rozważył wszechstronnie wszystkie dowody. Dokonana ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia zgodnie z art. 410 k.p.k, a więc też nie można zgodzić się z tym zarzutem apelującego. Sąd Rejonowy rozważył zgodnie z art. 4 k.p.k. wszystkie okoliczności przemawiające, zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego z poszanowaniem zasady wyrażonej w art. 5§ 2 k.p.k, wbrew zarzutowi apelacyjnemu. Należy zauważyć, że warunkiem prawidłowego formułowania zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest nie tyle istnienie rozbieżności, bądź sprzeczności co do faktów wynikających z przeprowadzonych dowodów, które mogą być usunięte w drodze prawidłowej ich oceny, lecz powzięcie przez organ procesowy rzeczywistych wątpliwości, których mimo zachowania zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, usunąć się nie udało, a mimo to rozstrzygnięto je i to na niekorzyść oskarżonego (por. uzasadnienie postanowienia SN z 5 stycznia 2006 r III KK 195/05 OSNKW 2006/4/39).Taka sytuacja nie zaistniała w przedmiotowej sprawie. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, wbrew zarzutowi skarżącego , że Sąd I instancji respektował zasadę art. 5 §2 kpk . Przeprowadzona ocena dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k, a apelujący nie zawarł w apelacji skutecznych argumentów, które prowadziłyby Sąd II instancji do odmiennych wniosków, czego konsekwencją musiałaby być ingerencja w treść

rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. Tok rozumowania Sądu meriti przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski zostały oparte na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Także zarzut naruszenia art. 167 kpk i art. 366 §1 kpk jest chybiony bowiem, jak słusznie wywiódł Sąd I instancji oskarżony A J. korzystał z więcej niż jednego telefonu komórkowego, a więc szczegółowe ustalenie siatki połączeń z jednym z numerów, które były w jego posiadaniu, nie wyklucza, że A J. nawiązywał połączenia z D. B. (1) z innych numerów. Zresztą sam skarżący, podobnie jak Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, podnosi w sposób niekategoryczny, że w danym okresie A J. korzystał z co najmniej 3 telefonów, więc ustalenie lub nie ustalenie połączeń pomiędzy tymi numerami A J., a D. B., w dalszym ciągu nie uprawniałoby do kategorycznych wniosków. W dalszym ciągu nie można wykluczyć, że A J. korzystał z innego jeszcze numeru, nieznanego organom procesowym, z którego realizował połączenia. Zresztą kontakty pomiędzy tymi oskarżonymi, oprócz telefonicznych, były też osobiste, innymi słowy, nie były wyłącznie telefoniczne. Tak więc w pełni należy podzielić argumentację Sądu I instancji w tym zakresie zawartą na str 17 pisemnego uzasadnienia, a zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia wskazanych przepisów są całkowicie chybione.

Wyjaśnienia pomawiającego A J. stwierdzającego określone fakty nie są poszlaką, lecz dowodem bezpośrednim (por A Gaberle monografia Dowody w sądowym procesie karnym Oficyna 2007 r, wyrok SN z 24 kwietnia 1975 r II KR364/74, OSNKW1975/8/111). Pomówienie jest dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (por wyrok SN z 12 stycznia 2006 r II KK 29/05, OSNKW 2006/4/41). Rację należy przyznać skarżącemu, iż ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony Sądu szczególnej ostrożności i może stanowić pełnowartościowy dowód, o ile wyjaśnienia w tym zakresie są jasne, logiczne i konsekwentne, a ponadto znajdują potwierdzenie w innych dowodach, bezpośrednich czy pośrednich i nie bez znaczenia jest osobowość pomawiającego. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy oceniając ten dowód spełnił te przesłanki, wbrew temu co wywodzi skarżący, a argumentacja przedstawiona w tym zakresie w apelacji jest nieskuteczna. Wiarygodność pomówienia może być kwestionowana ze względu na osobiste zainteresowanie pomawiającego zmierzające do przerzucenia winy na inną osobę lub zmniejszenia winy własnej. (wyrok SN z 11 października 1977 r VI KRN 235/77 niepublik, wyrok SN z 28 listopada 1978 r VI KRN 246/78, OSNPG 1974/4/64, postanowienie SN z 3 marca 1994 r II KNN8/94, Wokanda 1994/8/17, wyrok SN z 6 lutego 1970 r IV KR249/69, OSNKW 1970/4-5/46, wyrok SN z z 15 lutego 1985 r IV KR25/85, OSNKW 1985/11-12/103, wyrok SA w Katowicach z 31 lipca 2008 r II AKA198/08, Lex nr 465062). W realiach przedmiotowej sprawy tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca- A J. nie umniejszał swojej winy kosztem innych, obciążał siebie i wskazywał też na inne osoby. Jak wynika z analizy pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyjaśnienia A J. mogły być zweryfikowane np. pierwszymi relacjami R K., który przyznał, że kupował od A J. narkotyki i sprzedawał mu je, zeznaniami świadka P K., Ł T., relacjami M O. którzy min ostatecznie potwierdzili to co podawał ten oskarżony, że w danym okresie sprzedawał im narkotyki lub je im udostępniał. Tak więc nie jest tak, jak starał się wywieść apelujący, że wyjaśnienia pomawiającego nie były weryfikowane innym dowodami, bo były. Z drugiej strony z racji liczby osób, która nabywała narkotyki od A J., faktu podania przez tego oskarżonego ich danych, absolutnie nic nie zmieniało w jego sytuacji to czy poda bądź nie poda od kogo nabył on partie narkotyków, które przypisano D. B.. Przecież D. B. nie był jedynym, który mu sprzedawał narkotyki. Wreszcie należy zauważyć, iż oskarżony A J. tam gdzie nie chciał podawać określonych nazwisk, to tak wyjaśniał np. k 313v-314. Tak więc w sytuacji gdyby nie chciał wskazać od kogo nabył narkotyki, to tak by powiedział, mając na uwadze swobodę jego wypowiedzi i zajmowane stanowisko procesowe co do kwestii na które odmawiał odpowiedzi, a nie wskazywał umyślnie na osobę „niewinną”. Sąd I instancji, a jak wynika z apelacji obrońcy oskarżonego D. B., także sam apelujący, nie znajdują żadnego racjonalnego powodu z racji którego A. J. miałby bezpodstawnie obciążać D. B.. Sąd II instancji w realiach przedmiotowej sprawy również nie znajduje takiego powodu. Nie budzi też zastrzeżeń to, że część osób, która nabywała, dostawała narkotyki od A J., wyparła się tego przed Sądem, mając w tym oczywistym interes, jak słusznie rozważył Sąd I instancji, co absolutnie nie dyskredytuje wyjaśnień pomawiającego. Wprawdzie w trakcie pierwszych wyjaśnień A J. zmienił wyjaśnienie co do D. B. (k 203v), lecz potem je odwołał (k 215), podał czym się kierował wskazując, że kupował narkotyki nie od Dimy lecz od osoby o pseudonimie (...)” i dalej w zakresie obciążania D. B. już był konsekwentny przez cały tok postępowania, składając potem kilka razy wyjaśnienia. Dalsza konsekwencja,

stanowczość A J. co do D. B., szczegółowość, rzeczowość jego relacji w tym zakresie, wskazanie dlaczego raz odwołał swoje pomówienie D. B. i jej logika, znajomość szczegółów z życia D. B. np. co do tego, że uprawia określoną sztukę walki, jest instruktorem, poparcie jego innych depozycji w relacjach R K., M O., P K., Ł T. doprowadziły Sąd Rejonowy do trafnych i nie budzących wątpliwości wniosków co do sprawstwa D. B.. Zauważenia wymaga, że A J. w swoich wyjaśnieniach wskazując na D. B. operował zdrobnieniem – Dima, nawet nie operował jego nazwiskiem, pełnym brzmieniem imienia D. B., co w przypadku bezpodstawnego pomówienia, jak wskazuje doświadczenie życiowe, byłoby wręcz odwrotnie. Wyjaśnienia A J. były głównym dowodem w sprawie D. B., lecz żaden przepis procedury karnej nie określa kazuistycznie, że podstawą skazania muszą być dwa – trzy itd. dowody lub, że inną moc ma dowód z zeznań świadka, a inną z wyjaśnień współoskarżonego. Podstawą skazania może być wyłącznie jeden dowód, jeśli prowadzi do niebudzących wątpliwości ustaleń. Trudno Sądowi I instancji stawiać skutecznie zarzut, jak to czyni skarżący, że w sytuacji kiedy przed Sądem A J. potwierdził wszystkie dotychczasowe wyjaśnienia, odmówił składania dalszych wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, za wyjątkiem pytań obrońcy, nie uszczegóławiano jego wyjaśnień, wbrew treści art. 366 §1 kpk, skoro ten dowód bezpośredni mógł być oceniony zgodnie z wymogami art. 7 kpk, a Sąd w związku z odmową udzielania odpowiedzi na pytania Sądu został pozbawiony możliwości szczegółowego rozpytania A J.. Rację należy przyznać skarżącemu w tym miejscu w którym podnosi, że wyjaśnienia A J. nie były do końca konsekwentne i jednolite, lecz do tej kwestii odniósł się wyczerpująco Sąd Rejonowy, co należy zaaprobować, bo spełnia wymogi art. 7 kpk, ponadto nie dotyczyły one kwestii istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego D. B.. Co do tego ostatniego w podstawowych kwestiach były rzeczowe, logiczne i konsekwentne, poza jedynym, incydentalnym przypadkiem odwołania pomówienia, o czym była już mowa powyżej. Tak więc Sąd I instancji nie oceniał wyjaśnień oskarżonego A J. bezkrytycznie, jak podnosi skarżący, lecz zgodnie z wymogami art. 7 kpk. Sąd I instancji dokonał oceny tego dowodu w sposób na tyle wyczerpujący i kompleksowy, że Sąd II instancji mógł dokonać kontroli trafności rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. Z tej przyczyny Sąd Okręgowy nie jest uprawniony do zanegowania tej oceny. Wywodzenie przez skarżącego, że zeznania W L.. M Z., zestaw połączeń telefonicznych potwierdzają stanowisko procesowe D. B., w świetle logicznej analizy i wszechstronnej, kompleksowej oceny Sądu Rejonowego przedstawionej w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jest całkowicie dowolne, wykraczające poza ramy dyrektyw wpływających z art. 7 kpk, a przez to chybione. Z kolei dokument z karty 1848 został poddany ocenie przez Sąd Rejonowy na korzyść D. B., zgodnie z art. 4 kpk, 410 kpk, lecz słusznie skonkludował Sąd I instancji, że ta okoliczność – fakt pobytu D. B. w krótkim okresie czasu poza Ł., nie podważa wyjaśnień A J., że w okresie od przełomu lutego i marca 2011 r do 27 kwietnia 2011 r D. B. sprzedawał A J. narkotyki.

Rację należy przyznać skarżącemu, że Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazał wprost, że nie daje wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. B.. Jednak, jeśli weźmie się pod uwagę treść jego wyjaśnień na etapie śledztwa – odmówił składania wyjaśnień i nie przyznał się do czynu, wskazując, że zarzut jest efektem pomówienia, w żadnej szkole przy ul (...) nie prowadził treningów, a przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał składania wyjaśnień, odpowiadał tylko na pytania swojego obrońcy, a potem Sądu, w efekcie których to pytań min poza wyjaśnieniem swojej sytuacji rodzinnej, osobistej, wskazał wyłącznie, że luźno zna A J., tłumacząc, że tenże przed organami ścigania pomógł go ukrywając inną osobę, że nie prowadził nigdy zajęć w szkole przy ul (...), w kontekście logiki treści tegoż uzasadnienia np. Sąd dał wiarę A J., że kupił od D. B. narkotyki i w jakich okolicznościach, samego faktu skazania D. B., to w sposób niewątpliwy można wyprowadzić pewny wniosek, że Sąd I instancji po prostu nie dał wiary D. B., że nie popełnił zarzucanego mu czynu, że nie znał dobrze A J. i nie trenował określonej sztuki walki. Szczegółowe wskazywanie w jakiej mierze dano mu wiarę lub nie jest zbędne skoro oskarżony odmawiał składania wyjaśnień, co do zasady negując popełnienia przez siebie czynu, krótko odpowiadając na pytania swojego obrońcy. Z samego faktu, że oskarżony ten od początku nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, korzystając z przysługującego mu prawa do obrony, nie można wyprowadzać tak daleko idącego wniosku, jak to czyni skarżący, że nie popełnił przestępstwa, bowiem jego wina i sprawstwo wynika w sposób niewątpliwy ze zgromadzonych dowodów, czyli jego wersja negująca popełnienie przestępstwa została w sposób kategoryczny wykluczona w toku procedowania przez Sąd Rejonowy zgodnie z wymogami procedury karnej. Nie można zgodzić się z apelującym, że wyjaśnienia oskarżonego D. B. nie przyznającego się do sprawstwa nie zostały zanegowane innym dowodem, bo przeczy temu treść pisemnego uzasadnienia, czego nie zauważa skarżący. Nie zmienia tej oceny fakt podniesiony przez obrońcę, że oskarżony ten nie chciał skorzystać z instytucji dobrowolnego poddania się karze – z

orzeczeniem jej warunkowego zawieszenia, co wiązało się ze stosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania, skoro ma takie prawo, a nie obowiązek i jest to jego wola. Innymi słowy, motywy którymi się kieruje dany oskarżony korzystając lub nie z tej instytucji mogą być różne i dywagacje w tym zakresie zawarte w apelacji są zbyt daleko idące, a przez to nieuprawnione.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadków T. H. i M. W. jest zgodna z wymogami art. 7 kpk, a więc Sąd II instancji w pełni ją aprobuje. Świadkowi ci mają interes w tym, jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy, by przeczyć, że kupowali- dostawali narkotyki od określonej osoby. Tak więc konkluzja skarżącego, że świadkowie ci właśnie potwierdzają fakt bezpodstawnego pomówienia ich przez A. J., manipulowania faktami przez niego jest nieuprawniona, jest wysnuta w oderwaniu od całokształtu logicznie powiązanych dowodów. W żadnej mierze nie można tutaj mówić o stosowaniu zasady art. 5 §2 kpk. Także rozbudowana w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena zeznań W. L. i M. Z. pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Sąd II instancji w pełni aprobuje tok rozumowania w tym zakresie Sądu I instancji albowiem jest logiczny, rzeczowy, wyczerpujący, zgodny z doświadczeniem życiowym i nie ma potrzeby z tej racji ponawiania w tym miejscu tych rozważań. Natomiast argumentacja zawarta w tym zakresie w apelacji jest tylko zwykłą polemiką, która wykracza poza ramy art. 7 kpk, a więc nie może być skuteczna. Podkreślenia jedynie wymaga, w ślad za Sądem I instancji, że nawet sami trenerzy W. L. i M. Z. uczący w tej samej szkole nie znali się nawzajem, a więc nie obala to twierdzeń A. J., że D. B. też uczył w tej szkole. Zresztą nie udało się ustalić w sposób pewny na terenie której szkoły w pobliżu K. św. T. trenowali A. J. i D. B., a z zeznań M. Z. (k 1721) wynika, że w okolicach tego K. było kilka miejsc, gdzie mogły odbywać się treningi. Prawdą jest, że ci trenerzy nie znali ani A. J. ani D. B., jak podaje skarżący, ale jest to fakt pozbawiony znaczenia w tej sprawie, bo nikt tak nie twierdził, a z drugiej strony nie dyskredytuje to wyjaśnień A. J.. Z kolei ani W. L. ani M. Z. nie twierdzili, bo nie mogli – nie mieli takiej wiedzy, że D. B. nie prowadził w danej szkole sztuk walki. Sam A. J. wcale nie twierdził, że chodził na zajęcia do konkretnej szkoły - Zespołu Szkół nr (...), określając tylko lokalizację szkoły przy ul. (...) w pobliżu konkretnego K., lecz z zeznań M. Z. wynika, że w grę może wchodzić kilka szkół i do tej kwestii, jak i do dokumentu wystawionego przez dyrektora w/w szkoły w sposób wyczerpujący i logiczny, a przez zasługujący na aprobatę, odniósł się Sąd I instancji.

Sąd Rejonowy w sposób zgodny z wymogami art. 7 kpk odniósł się również do tej części relacji R. K., w których wskazywał, że słyszał, że A. J. kupował narkotyki od obcokrajowca. Sąd I instancji słusznie rozróżnił relacje R. K. z etapu śledztwa i postępowania sądowego i właściwie je ocenił. Tymczasem polemika w tym zakresie zawarta w apelacji obrońcy oskarżonego polega na wybiórczym porównywaniu fragmentów wypowiedzi R. K. z różnych etapów postępowania, bez uwzględnienia czasokresu ich składania, kontekstu wypowiedzi, jest nielogiczna, sprzeczna z dyrektywami art. 7 kpk i nie może być przez to skuteczna. Zauważenia wymaga, że R. K. będąc przesłuchiwany przed Sądem w sprawie oskarżonych J., B. wyłącznie już w charakterze świadka wskazał, że przyznał się do zarzutów początkowo przedstawionych mu w akcie oskarżenia w tej sprawie, a związanych częściowo z A. J., aby mieć wszystko za sobą. Jeśli weźmie się pod uwagę, że wobec tego oskarżonego zapadł wyrok w trybie art. 387 kpk i skazano go na bezwzględną karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, to należy wskazać, że to źródło dowodowe należy oceniać ze szczególną wnikliwością, czemu sprostał Sąd Rejonowy. Należy tylko zgodzić się ze skarżącym, że R. K. w żadnym miejscu nie wyjaśniał, że wie od A. J., że ten kupował narkotyki od obcokrajowca. Nie zmienia to jednak podstawowych ocen dokonanych przez Sąd I instancji i wyciągniętych wniosków. Z kolei to, że A. J. podał, że w ogóle o Dimie nie mówił R. K. nie wyklucza tego, że R. K. słyszał o tym, być może od innej nieustalonej osoby, że J. kupował narkotyki od obcokrajowca. Ta okoliczność nie była jednak jedynym dowodem sprawstwa D. B., lecz pozostawała w logicznym związku z innymi omówionymi przez Sąd I instancji dowodami, tworząc logiczną całość.

Wreszcie nie można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne albowiem, jak wynika z przedstawionego przez Sąd I instancji ustalonego stanu faktycznego i dokonanej oceny dowodów, wina i sprawstwo oskarżonego D. B. są niewątpliwe.

Także prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu przypisanego D. B. (1) nie budzi zastrzeżeń, w szczególności w zakresie przyjęcia znamion strony przedmiotowej występku – znacznej ilości środka odurzającego, co przy wadze nie mniejszej niż 2100 grama, wystarczającej do odurzenia co najmniej kilkuset osób (stosowne jednolite i ugruntowane w tym zakresie orzecznictwo powołane jest powyżej, przy rozważaniach o kwalifikacji czynów przypisanych A. J.), w pełni

uprawniało Sąd I instancji do przyjęcia kwalifikacji z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 12 kk .

Także wymierzone oskarżonemu kary- kara pozbawienia wolności mogła być wymierzona od 1 miesiąca do 10 lat pozbawienia wolności , przy zastosowaniu reguły z art. 4 §1 kk , jednego roku pozbawienia wolności i kumulatywna grzywna 85 stawek dziennych po 20 zł każda, nie noszą cech rażącej niewspółmierności w świetle dyrektyw z art. 53 k.k., art. 58 §1 k.k, art. 33 §3 kk i okoliczności podniesionych przez Sąd I instancji . Oskarżony jest młodym, zdolnym do pracy , czynnym zawodowo człowiekiem, a więc jest w stanie ponieść ciężar takiej grzywny. Sąd I instancji słusznie nie znalazł podstaw do zastosowania wobec tego oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Sąd II instancji także nie znajduje przesłanek z art. 69 §1 i 2 kk, jeśli weźmie się pod uwagę dotychczasową karalność D. B., rodzaj przypisanego mu przestępstwa, cele wychowawcze i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary , można byłoby przyjąć , że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, którą należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w Kodeksie karnym (por wyrok SN z 2 lutego 1995 r IIKRN 198/94 OSNPK 1995/6/18, Kodeks postępowania karnego pod red Z Gostyńskiego tom II Dom Wydawniczy ABC 1998 teza 22 do art. 438) Z tej przyczyny Sąd II instancji nie znalazł też podstaw do ingerencji w tym zakresie . Nie budzi też zastrzeżeń prawidłowość zaliczenia w trybie art. 63 §1 kk , jak również obciążenie tego oskarżonego częścią kosztów sądowych, co wiąże się, jak podniósł Sąd I instancji, z sytuacją materialną oskarżonego, która pozwala na taką repartycję kosztów .

Z tych względów na podstawie art. 437 §1 kpk zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy , uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Na podstawie art. 624 §1 kpk Sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, kierując się tym ,że obaj mają na utrzymaniu inne osoby, a w związku ze skazaniem przez Sąd I instancji, ciążą już na nich określone obciążenia finansowe o różnym charakterze .